

Bemærkninger til forslaget

I Norge er statstilskuddet til Funksjonshemdes Fellesorganisasjon opdelt på henholdsvis driftstilskud, voksenoplæringsstøtte og mere projektorienteret støtte. I Sverige gives særskilt støtte til handicaporganisationernes foreningsliv (i 1985 ca. 2 mill. sv. kr.) og desuden en samlet støtte til handicaporganisationernes arbejde – i 1985 på ca. 41 mill. kr. i alt. Støtten i Norge var i 1985 på i alt lidt over 2 mill. kr.

I Danmark findes der ikke noget permanent støttesystem, selv om der både gives støtte til drift af organisationer og til særskilte handicappolitiske aktiviteter. Støtten er dog spredt, tilfældig og alt for ringe, hvilket de utallige mærkedagsindsamlinger og lignende vidner om.

Forslagsstillerne synes, det er fint, at de handicappede og deres organisationer markerer sig på den politiske scene og i dagliglivet i øvrigt. Men vi er modstandere af, at de handicappede og deres organisationer tvinges til gentagne pengeindsamlinger. Som få andre er de handicappede og deres organisationer tvunget til simpelt tiggeri for at få penge til aktiviteter, som ellers er enige om er nødvendige.

Som enhver regering ved, kan den regne med en løbende og kvalificeret rådgivning fra de handicappede og deres organisationer. Det er derfor rimeligt, at handicaporganisationerne ved, at de kan regne med en løbende og tilstrækkelig økonomisk støtte. Også på baggrund af, at organisationernes arbejde ved højtidelige lejligheder ligefrem omtales som almennyttigt – det var én af grundene til, at handicaporganisationerne kunne opnå dispensation ved indførelsen af den nylige fondsbeskatning.

Afgivelsen af socialministerens redegørelse til folketinget i november 1985 om forholdene for personer med handicap var en anden højtidelig lejlighed. Her understreger ministeren, at »udgangspunktet for regeringens arbejde på handicapområdet er, at den enkelte borger skal have størst mulig indflydelse på sin egen tilværelse, og at personer med handicap selv eller gennem deres organisationer aktivt deltager i udviklingen.«

Ministeren er sandsynligvis enig i, at det drejer sig om at støtte både den enkelte handicappede og handicaporganisationerne i arbejdet – i det citerede er der faktisk tale om et enten-eller, men det må være en smutter. Hvis det er tilfældet, bør ministeren sætte sig sammen med de handicappedes organisationer og udarbejde et forslag til en permanent støtteordning.

For forslagsstillerne er det vigtigt, at ordningen udformes i samarbejde med handicaporganisationerne, ligesom det er vigtigt, at der gives mulighed for en bred offentlig debat af forslaget til nyordning.

Vi er selv tilhængere af, at ordningen opbygges sådan, at der bliver mulighed for tre forskellige former for tilskud:

- tilskud til drift af de enkelte organisationer
- tilskud til foreningsaktiviteter inden for de enkelte handicaporganisationer og
- tilskud til handicappolitiske aktiviteter af den ene eller anden art.

Desuden bør der være mulighed for at yde en etableringsstøtte til nye handicaporganisationer, der måtte dukke op.

Driftstilskuddene bør fordeles af handicaporganisationerne selv og bør kunne tildeles både enkelte organisationer og forskellige sammenslutninger, f.eks. De samvirkende Invalideorganisationer. Tilskud til foreningsaktiviteter bør også fordeles af handicaporganisationerne selv.

Tilskuddet til handicappolitiske aktiviteter af den ene eller anden art er derimod ment som en meget åben form for støtte – som en slags forsøgs-pulje. Herfra bør der kunne gives støtte til alle mulige former for handicappolitiske aktiviteter, ikke mindst dem, der søger at finde nye veje i handicparbejdet – veje, der meget vel kan være forskellige fra det mere traditionelle organisationsarbejde, som det kendes i dag. Ikke-handicappede bør også have gode muligheder for at søge støtte fra denne pulje, hvad enten deres aktiviteter udfolder sig i direkte samarbejde med handicappede eller ej. Midlerne fra denne pulje skal derfor ikke administreres af handicaporganisationerne, men af